

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Poletna naročnina L. 800
Letna naročnina L. 1.500
Letna inozemstvo L. 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XII. - Štev. 24 (593)

Gorica - četrtek 16. junija 1960 - Trst

Posamezna številka L. 30

Usoda slovenske kulture

V današnjem času govorimo navadno o usodi narodov, držav, blokov, o kateri odločajo veliki politiki, istotako tudi o usodi in borbi ideologij in o tem, katera bo prevladala nad drugo itd. Čeprav v velikem svetovnem merilu gre predvsem za usodo človeštva kot takega, za ohranitev svetovnega miru, moramo vendar beležiti tudi druge pojave. Tudi kot narod imamo svoje lastne dobrine, predvsem duhovne, kajti materialne so zelo relativne. Med duhovne dobrine ali vrednote prištevamo predvsem jezik in kulturo v najširšem pomenu besede. Tu se ne bomo spuščali v podrobnejšo analizo le ali one vrste kulture, pač pa bomo skušali le na splošno pregledati perspektive, ki se trenutno odpirajo slovenski kulturi. Zanima nas tu predvsem kultura v domovini in kultura v zamejstvu.

Da je slovenska kultura kot taka že zdaleka dosegla evropsko raven, tega ni treba še posebej poudarjati. Slovenski narod je v teku svoje zgodovine s svojo duhovno aristokracijo dosegel isto višino ostalih evropskih narodov, katere v marsičem sorazmerno se prekaša. Matična domovina ima v tem oziru vodilno vlogo, saj je to naravno in je njena dolžnost, neglede na režim, kateremu je sedaj podvržena. Slovenci imamo danes vse najvišje kulturne ustanove — slovensko univerzo, akademijo znanosti, umetniške visoke šole, reprezentativna gledališča itd. Vlade podpore so v tem oziru zelo širokogrudne, da morda še nikdar tako. Kulturna vzgoja je segla v najširše plasti ljudstva. Na Slovenskem bomo težko našli še tako zakonito vas, ki bi ne imela svojega pevskega zbora ali igralske skupine. Nepismenost Slovinci sploh ne poznamo, in v tem široko prekašamo mnogo večje in »kulturnejše« sosesde. Pri vsem tem bo zato skoraj čudno izvenlo vprašanje. Ali imamo Slovenci tudi garancijo, da bomo svojo kulturo tudi nemoteno razvijali? Na žalost ne!

Poglejmo na kratko, kako je v domovini. V Jugoslaviji se opaža, da skušajo nekateri krogi, ki bi si radi lastili kulturni monopol v državi, delati na to, da bi slovenska kultura kratkoma — izginila. Ni to sicer nov pojav, saj smo poznali že po »jugoslovanski kulturi« že v stari Jugoslaviji, da ne govorimo o ilirskem gibanju v 19. stoletju. Danes se v različnih variantah v novi, »socialistični« Jugoslaviji dogaja isto. Tako je n. pr. januarja letos hrvaški pesnik G. Krklec v neki hrvaški reviji enostavno svetoval, naj se Slovenci odpovedo svojemu jeziku in svoji kulturi (kot poroča Glas SKA, št. 7, 1960). Ne bi se nad tem vznemirjali, če bi bil to izoliran pojav; a izgleda, da ni. Pri vsem tem je jasno tudi to, da slovenskim komunistom samim ne more biti mnogo pri srcu resnična slovenska kultura, sicer bi se zanj mnogo bolj zavzeli. Nečemo pa s tem delati krivice Hrvatim in Srbom na splošno; dobro misleči pripadniki teh narodov — in teh je veliko — so si Slovenci enaki v trdni volji po ohranitvi mirnega, enakopravnega in narodnostno avtonomnega sožitja v skupni državi.

Tudi naša dolžnost v zamejstvu je, da se zavemo težav in nalog, ki čakajo Slovence tu in tam. Ne moremo namreč mimo tega, kar se dogaja v matični domovini, kajti kljub relativnim razmerjam tvorimo Slovenci še vedno nedeljivo narodno enoto s svojimi posebnimi lastnostmi. Zato moramo tudi mi delati na to, da slovenska kultura, ki je od takih strani ogrožena, ne usahne. Moramo ji ohraniti to, kar smo ji svojega dali; prizadevati si moramo, da jo z vsemi sredstvi pospešujemo in podpiramo: šole, organizacije, tisk, mladina. To še posebej danes čaka nas, ki smo danes svobodni tolmač želja in hotenja slovenskega človeka.

Tudi kultura zahteva svoj davek. Če je pa slovenska kultura ogrožena v domovini, je še toliko bolj v zamejstvu. Zato mora biti ta naš davek dvojen. Ne sme

mo namreč dopuščati, da bi se ta veliki narodov zaklad, ki je kljuboval že tolikim in še hujšim sovražnikom, od turških napadov pa do sodobnih totalitarizmov, izgubil. Saj je prav kultura tista, ki nekemu narodu odkaže njegovo mesto v zgodovini.

Tega naj se zavedajo tudi tisti, ki menijo, da spada pojem narodnosti med ostanke »buržajske miselnosti«. Ti novodobniki so danes slovenskemu narodu zaprili že marsikatero dobrino. Odvzeli so mu versko in politično svobodo, uničili so mu individualno posest in ga opali osebne iniciative. Poskrbijo naj vsaj, da mu ne zapravijo še tega, kar smo še dosedaj vsi imeli skupnega — slovenske kulture.

A. B.

Argentina zahteva izročitev Eichmanna

Argentinska vlada zahteva, da ji izraelske oblasti vrnejo nacističnega zločinca Eichmanna, katerega so izraelski tajni agenti v skrivnostnih okoliščinah iztaknili in odpeljali iz Argentine. Argentinska vlada je zaradi tega močno užaljena, ker so s tem Izraelci kršili njeno vrhovnost, in zahteva Eichmanna nazaj. Se le ko bo to storila izraelska vlada, lahko zahteva potem njegovo izročitev po redni poti.

Argentinska vlada je zagrozila, da se bo v nasprotnem primeru pritožila na Združene narode.

Te dni je Ben Gurion sporočil Frondiziju, da opravičujejo ugrabitev moralni vzrok.

Upravne volitve v jeseni

Notranji minister Spataro je uradno sporočil, da bodo dne 23. okt. upravne volitve za obnovo vseh tistih občinskih in provincialnih svetov, katerih mandat je letos potekel. V pošte pride kar 6786 občin po vsej državi; med katerimi so tudi nekatera velika italijanska mesta kot Neapelj, Florenca, Benetke, ter skoro vse province, razen goriške, La Spezia in Vercelli ter onih na Siciliji.

Kot razvidno bo volilni metej zajel istočasno več kot tri četrtine vseh italijanskih občin. Izvzete so samo 1240 občin, v katerih ni še potekel mandat občinskih svetov, med temi občinami sta

tudi Trst in Gorica, zato v teh dveh mestih ne bo volitev 23. oktobra.

Pri nas pridejo za volitev jeseni v pošte občine Milje, Devin-Nabrežina, Dolina, Zgonik in Repentabor, katerih mandat je že stekel maja letos. Kot se še spominjamo, so bile zadnje občinske volitve v naših slovenskih občinah na Tržaškem v maju 1956.

Spričo uradno že določenega datuma občinskih in provincialnih volitev in z ozirom na dejstvo, da bodo volitve zajele skoro vse občine v državi, so se skoro vse italijanske stranke praktično že začele pripravljati nanje. Pozabile so na medsebojne razprtije v zvezi z vladno krizo ter se vrgle marljivo na delo. Kajti, čeprav bodo jesenske volitve le upravnega značaja, vendar jim vse stranke že sedaj pripisujejo velik političen pomen. Iz njih bo namreč razvidno razpoloženje in volja italijanskih volivcev v trenutku, ko bo sedanji enobarni vladni Tambornija potekel rok. Zato so vse politične sile sprejele z zadovoljstvom datum upravnih volitev in vse stranke prav tako upajo in za-trjujejo, da bo sreča njim naklonjena. Kako bo pa v resnici, bomo videli po končanih volitvah.

Pričakovati je, da bodo že v najkrajšem času tudi naše demokratske stranke na Tržaškem začele s predvolilnim bojem. Naloga ne bo lahka zlasti v nekaterih občinah, v katerih je nevarno, da bo slovenski živel postal manjšina, če bo komunistična fronta še nadalje imela monopol nad upravo.

„Zakaj je H. torpediral pariški sestanek?“

AI - Dr. Georgij Dimitrov, član glavnega odbora Zbornice podjarmljenih evropskih narodov (A. N.S.E.) in predsednik bolgarskega narodnega odbora, je priredil v Rimu predavanje pod naslovom »Zakaj je Hruščev torpediral vrhunsko konferenco?«

Po njegovem mnenju sta huda gospodarska kriza v Sovjetski zvezi in težave, ki se zaradi tega pojavljajo v sovjetski partiji in vladi, prisilile Hruščeva, da išče priložnosti, kako bi odvrnil pozornost zahodnega sveta od sovjetskih notranjih in zunanjih težav. Ena takih priložnosti je bila pariška konferenca. Pri tem pa je računel, da se bo vrnil s konference z znatnimi uspehi in koncesijami Zahoda. V tem upanju je šel tudi v Washington in iznašel »duha Campa David« ter skušal doseči od Eisenhowerja znatne kredite, ki bi edini lahko rešili sovjetsko gospodarstvo. Ko je videl, da iz tega ne bo nič, je torpediral vrhunsko konferenco po načrtu, ki je bil izdelan že v Moskvi — je zatrdil Dimitrov.

Ameriški turisti v Sovjetski zvezi

Kot se zdi, neuspeh vrhunske konference in razburljivost Nikite Hruščeva nista preplašila ameriških turistov, ki nameravajo letošnje poletje na obisk v Sovjetsko zvezo.

Turistična »Cosmos Travel Agency«, ki se je specializirala za potovanja v Rusijo, je naznanila, da ni doslej še nihče izmed dosedanjih prijaviteljev odpovedal potovanja, čeprav jih je na stotine vpisanih za izletniška potovanja v juliju in avgustu. Tudi nove prijave se zaradi tega niso zmanjšale.

Eisenhower gre na Japonsko

Predsednik Eisenhower bo prisel na uradni obisk na Japonsko v nedeljo 19. junija, kljub sovražnim demonstracijam, ki jih že več tednov prirejajo levičarske sile od komunistov do socialistov, kateri silno nasprotujejo nedavno sklenjeni ameriško-japonski obrambni pogodbi in nočejo zato nič slišati o obisku ameriškega predsednika.

Demonstracije so zavzele velik obseg zlasti minuli petek ob prihodu ameriškega tajnika za tisk Jamesa Hagertyja, ki je imel nalogo obisk pripraviti. Ko se je hotel odpeljati v japonsko prestolnico Tokio, se je avtomobil, v katerem si je peljal skupno z ameriškim veleposlanikom na Japonskem, le težko utiral pot med ti-soči demonstrantov, ki so ga pri-

šli pričakati na letališče. Tudi policaji na motorji niso mogli nič opraviti, tako da se je moral avtomobil ustaviti na cesti sredi demonstrantov. Ti so začeli metati proti avtomobilu kamenje, drugi pa so se približali in začeli s pestmi udarjati po vratih in steklih. Razbili so šipe ter razrezali pnevmatike. Policija je sicer začela udrihati po demonstrantih, a je le malo pomagalo. Neredi so trajali približno eno uro, dokler ni prispel helikopter ter odpeljal Hagertyja in ameriškega veleposlanika v Tokio ter jih tako rešil iz mučnega položaja.

Demonstracije so se v naslednjih urah ponovile pred ameriškim veleposlaništvom v Tokiu, misleč, da je tam nastanjen taj-

nik Hagerty. Le s težavo je varnostnim silam uspelo, da niso demonstranti vdrli v veleposlaništvo.

Vzroki nasprotovanja japonskih socialistov tesnemu sodelovanju z Ameriko so različni, vendar zelo splošni in megleni. Socialisti namreč pravijo, da mora Japonska voditi nevtralno politiko in da zato nasprotujejo tako ameriško-japonski obrambni pogodbi, ki jo je sklenila vlada predsednika Kišija, kakor tudi obisku Eisenhowerja. V znak protesta je kompaktno odstopilo vseh 125 socialističnih poslancev v parlamentu, ker je senat že odobril omenjeno pogodbo. Vendar opazovalci pripominjajo, da bi ne prišlo do tako sovražnih izbruhov, če ne bi imeli prstov vmes komunistični agenti. Sam tajnik Hagerty je izjavil, ko so ga časnikarji vprašali o njegovem mnenju o teh protiameriških izbruhih, katerih žrtev je bil on sam, takole:

»Nisem pričakoval, da mi bodo ploskali, vendar kar se je zgodilo, odobrava le majhna manjšina japonskega ljudstva. Osebo sem se lahko prepričal, da so demonstracije vodili »poklicni organizatorji«, ki so dajali navodila s piščalkami in drugimi znamenji. Prav nič ne dvomim, da so to komunistični agitatorji. Ko so se nekateri vročerkveži vrgli na naš avtomobil in pri tem razbili šipe ter razrezali pnevmatike, sem slišal, kako so začeli peti »Internacionalo«.

ZAKLJUČKI

Mnogi se sprašujejo, zakaj so japonski levičarji vpriporili protiameriške demonstracije. Odgovor je zelo enostaven: Ker je na Japonskem svoboda, da vsak lahko izrazi svoje mnenje. Če socialisti nasprotujejo sodelovanju z Združenimi državami, ni rečeno, da je to mnenje vseh Japoncev, še manj pa, da je njihova teza pravilna in stvarna v sedanjih mednarodnih okoliščinah. Res da je Pariz daleč od Tokija. Toda če je japonska vlada Kišija dobro informirana o tem, kar se je tam zgodilo, bi lahko tudi opozicija zavzela bolj stvarno stališče. Tudi sam vladni predsednik Kiši — vsaj tako pripovedujejo o njem — je takoj po vojni pomival stranišča kot ameriški ujetnik in vendar bo sedaj sprejel v svoji državi nič manj kot samega ameriškega predsednika Eisenhowerja. Torej, če je on sam prišel do spoznanja, da se od sodelovanja z Amerikanci nimajo Japonci ničesar bati, bi malo dlje lahko videli tudi drugi.

Obnovitev ženevskih pogajanj

Razorožitvena konferenca desetih držav, ki so jo prekinili 29. aprila po šestih tednih brezuspešnih pogajanj v upanju, da bo vrhunška konferenca pospešila medsebojno razumevanje in končno morda tudi sporazum, se je pretekli teden obnovila neglede na polom »vrhunca« in na ponovno napetost med Sovjetsko zvezo in Ameriko zaradi incidenta z »U-2« in ostrih napadov Hruščeva na ameriške državnike. V tem trenutku preostaja zato svetu samo to upanje, da bo vsaj v Ženevi možno kaj doseči na potu razorožitve, če v Parizu niso mogli.

Vendar po prvem tednu obnovljenih pogajanj ni še nobenih vidnih znakov, da bi se nasprotna stališča omehčala in približala. Zahodni zastopniki so preučili zadnji sovjetski razorožitveni načrt, ki ga je naznanil Hruščev 3. maja v Kremlju in ki predvideva tri zaporedne stopnje ali razdobja: 1. uničenje izstrelkov za prenos atomskih bomb ter odpravo zahodnih oporišč na tujih tleh; 2. odpravo atomske, bakteriološke in kemične oborožitve ter zmanjšanje navadne oborožitve; 3. popolno odpravo oborožitve ter vojaških sil.

Po tem sovjetskem načrtu, ki se je še najbolj približal francoskemu načrtu za razorožitev, bi že v prvem obdobju ustanovili mednarodno nadzorno organizacijo pod vodstvom Združenih narodov.

»VSE ALI NIČ«

To je geslo, ki ga sovjetski delegat Zorin stalno ponavlja v Ženevi. Ameriški predstavnik Eaton je predlagal, naj bi za začetek

sprejeli sklepe o delni razorožitvi, ko se že ni moč trenutno sporazumeti o popolni razorožitvi. Toda takoj je vstal Zorin in izjavil, da Sovjetska zveza ne sprejme delne razorožitve. — Zahod pa ne more pristati, da bi v enem dnevu vrigel od sebe vse orožje, če Sovjetska zveza ne sprejme istočasno učinkovitega mednarodnega nadzorstva. Temu pa se Sovjeti sumljivo izmikajo ter ga le megleno omenjajo.

Kot razvidno, se glavne težave in razlike med zahodnim in sovjetskim pojmovanjem razorožitve sučejo vedno okrog istega problema: učinkovito mednarodno nadzorstvo.

Stavka v Franciji

Pretekli teden je zajel Francijo val stavkanja. V Parizu je v petek 10. jun. pred poslopjem finančnega ministrstva demonstriralo več tisoč ljudi. Na milijone državljanov pa se je po vsej Franciji vzdrazilo dela, kar ni majhno breme za gospodarstvo države. Stavkali so državni nameščenci, ki zahtevajo zvišanje mezd sorazmerno s stalnim dviganjem cen; sedanje plače zdaleka ne odgovarjajo naraščajoči draginji (Pariz je n. pr. postal eno izmed najbolj dragih mest na svetu). Ministrstva, pošte, šole, prefektуре — vse je bilo zaprto. Se celo avtobusi, metro in vlaki so se za krajši čas udeležili stavke.

Poročali so, da je medtem general De Gaulle v vladni palači s svojimi ministri razpravljal o skorajšnji izdelavi francoske vodikove bombe. Mar za izboljšanje gospodarskega stanja države?

★ 2. nedelja po Binkošti ★

Z binkoštnim praznikom smo stopili v binkoštno dobo, ki je najdaljša liturgična doba v letu. To je doba Svetega Duha in božje ljubezni. Ta čas v naravi sije in pripeka sonce, ki prav močno ogreva in razvema naravo. Čudovito sonce, zlasti njegov sij in blagodejni ogenj, je podoba (daljna podoba) nevidnega Boga in Njegovе ljubezni do nas. Veliko bolj kakor sonce, veliko močnejša in mnogo bolj žareča je božja ljubezen do nas; in njen ogenj v blagodejnosti nima primere. Kakor sonce na daleč razliva svojo čudno svetlobo in toploto, s katero pregreva hladno zemljo, tako in vse bolj razliva dobri Stvarnik nad nas svojo neskončno dobroto in ljubezen. Njegova ljubezen nas želi ogreti in posvetiti, požgati grehe in napake, spopolniti in razvneti v ljubezni. Budi nas zlasti Sv. Duh. Ljudje so namreč preveč hladni. Ljudje so skoraj brez prave krščanske ljubezni. To je znamenje, da je v njih zamrla božja milost. Mnogi so jo zavrgli in tako umrli za nebesa. — Današnja sv. maša poudarja ljubezen, delo in dokaze božje ter naše ljubezni. Glavne misli so sledeče:

1. **Dobri Bog nas ljubi, osrečuje in vabi v nebesa.** Vsemogočni Bog nas brez dvoma ljubi, čeprav Njegova ljubezen nam ni vedno očitna ter doumljiva in čeprav smo dostikrat v težkih preizkušnjah in težavah. Ljubi nas nebeski Oče, ki nas je ustvaril in za nas skrbi. Ljubi nas Bog Sin, ki nas je odrešil. In ljubi nas Sveti Duh, ki nas posvečuje, osrečuje in vodi v nebesa. Mi sami, naša oseba in narava z vsemi lastnostmi in talenti, smo plod in delo božje ljubezni. Naše bivanje in življenje je sad božje ljubezni. Milost odrešenja, milost krščanstva in neštete druge milosti so dar božje ljubezni. Vse, kar je lepega in dobrega v našem življenju, vse to je božji dar. Naša časna in večna sreča je božji dar. Sv. Trojica nas torej brez dvoma ljubi. Svojo brezmejno ljubezen je najbolj zgovorno in otipljivo dokazala s tem, da nas je ustvarila, odrešila in posvetila, da nas

osrečuje in vabi v blažena nebesa. Evangeljsko vabilo k nebeski svatbi velja tudi nam. To vabilo velja vsem ljudem brez izjeme.

2. **Tudi mi smo dolžni ljubiti in misliti na nebesa.** Dobrota budi dobroto, ljubezen kliče ljubezen. Neskončni Stvarnik nas ljubi in veli ljubezen. Če nas sveti Bog ne bi ustvaril, nas ne bi bilo. Če nas ljubi Zveličar ne bi odrešil, bi bili pogubljeni. In če nas isti Bog ne povabi in povede v sv. nebesa, mi ne bi nikdar bili nepopisno blaženi. Že samo ta dejstva in te resnice nas silijo, k veliki dolžnosti, ki je ljubezen: ljubezen do Boga, do sebe in do ljudi. Dolžni smo ljubiti, hvaliti in slaviti G. Boga. Dolžni smo ljubiti same sebe in misliti na nebesa. In dolžni smo ljubiti bližnjega, ljubiti z dušo, srcem, besedo, in dejanjem. Beri pazljivo presunljive besede sv. Janeza v berilu!

3. **Ljubimo Boga in ljubimo bližnjega, da bomo srečni!** Ponovimo vsak dan znova ljubemu Bogu psalmistove besede: »Hojcem Te ljubiti, Gospod, moja moč, moja trdnjava, moje pribežališče in moj rešitelj.« Bodi vedno z menoj! Daj mi tvojo milost, daj mi Tvojo pomoč, daj mi vse potrebno! Varuj me grehov, varuj me Tvojih kazni! Daj mi svetost, srečo in privedi me v nebesa!

Taborjenje na slovenski pristavi v okolici Toronta

Slovenska župnija Marije Pomagaj je kakih 30 milj izven Toronta že pred časom kupila zemljišče, ki so ga lepo priredili v prijetno »slovensko pristavo«. Tam se rojaki ob raznih priložnostih zbirajo in srečujejo, mladi pa imajo primeren kotiček za gojenje športa in za zabavo. Na teje pristavi bo slov. župnija od dne 24. jul. do 24. avg. priredila taborjenje. — Lepa je ta zamisel, saj se s tem slovenski mladini nudi možnost za prijeten oddih v domačem okolju slovenske skupnosti v Kanadi.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Trije temeljni kamni v novi državi Togo

Ko so proglasili neodvisnost nove države Togo v Afriki, so blagoslovili tudi troje temeljnih kamnov: enega nove cerkve, ki bo posvečena Brezmadežni, drugi temeljni kamen za novi del semenišča, ki nosi ime sv. Petra Klaverja, tretji pa za noviciat posebnih domačih redovnih sester, ki so bile ustanovljene leta 1952.

Angleški mučenci — svetniki

Westminstrski nadškof kardinal Godfrey je izjavil, da so na zadnji škofovski konferenci škofov Anglije in Galesa sklenili poslati v Rim prošnjo, naj bi se obnovil proces proglasitve svetnikom skupine angleških mučencev iz 16. in 17. stoletja. Pobudo za to ponovno prošnjo je dala posebna želja angleških katoličanov, kakor tudi posebna simpatija, ki jo gojijo do katoliških mučencev tudi pripadniki drugih verskih skupnosti. V času velikega nasprotja med krščanskimi načeli in materialističnim svetom obrača angleška katoliška hierarhija, tako je dobesedno izjavil kardinal, pozornost na skupino mučencev, duhovnikov in laikov, mož in žena, ki morejo dati vsem, ki se borijo za uresničitev Kristusovega nauka v življenju, velikega poguma in vztrajnosti. Skupina mučencev obsega 7 laikov, od teh 3 ženske, 14 bogoslovcev, 9 jezuitov, 3 kartuzijance, 3 benediktince, 2 frančiškane in enega avguština.

Pota božje Previdnosti

Katoličani iz Mehike so priredili veliko romanje k svetišču Kristusa Kralja v kraju Leon. Udeležilo se ga je 35 škofov, okrog 1000 duhovnikov in na tisoče vernikov. Svetišču so poklonili lepo novo monštranco, visoko nad tri metre in vso posuto z dragimi kamni. Z darom so mehiškanski katoličani izpolnili obljubo iz časa verskega preganjanja leta 1928, ko so komunisti onečastili svetišče. Komunistični

oddelki so v tistih letih večkrat bombardirali cerkev in kip Kristusa Kralja. Leta 1923 pa je bil izgnan iz dežele apostolski delegat, ker je blagoslovil temeljni kamen za podstavek veličastnega spomenika Kristusa Kralja.

Marijin kip v Afriki

Zadnje dni majnika so na vrhu gore Sidi M'cid v škofiji Constantina v Alžiru slovesno postavili Marijin kip. Ta kip je bil svoj čas na prostoru pred baziliko v Lurdu, kjer je danes podzemna bazilika svetega Pija X. Kip je poklonil lurski škof msgr. Theas.

Povečana katoliška univerza

Pred kratkim je njujorški nadškof kardinal Spellman blagoslovil temeljni kamen za prvo stavbo novega znanstvenega inštituta katoliške univerze Fordham v New Yorku, ki jo vodijo jezuiti. Stroški za stavbo novega inštituta bodo znašali 25 milijonov dolarjev. Tako bo mogla ta znana univerza sprejeti 8 tisoč akademikov več kot doslej.

Ameriške katoliške šole

Lastne šole so ponos ameriških katoličanov. Po zadnjih podatkih je letos obiskovalo 5 milijonov gojencev katoliške šole vseh vrst: od osnovnih do univerz. Samo od lani je število obiskovalcev naraslo za 200.000. Osnovnih šol je 10.278, na katerih poučuje 102.622 učiteljev, na 2400 srednjih šolah pa poučuje nad 40.000 profesorjev.

Po radiu preprečuje samomore

Japonski misijonar James Hvatt, ki vodi verske oddaje na japonskem radiu, je že neštetim rešil življenj. Po radiu poziva namreč tiste, ki nameravajo narediti samomor, naj se prej oglasijo pri njem. Ta prvi stik s katoliškim duhovnikom je bil za mnoge tudi prvi korak za vstop v katoliško Cerkev.

Zakaj je molitev naša moč

Romanopisec Kathleen Norris:

Vse moje življenje temelji na molitvi. Stokrat in stokrat na dan pohiti moja misel k tistem edinstvenemu učlovečenju, ki je vsemu svetu vtisnilo svoj pečat, in tedaj obnovim svojo vero v Odršenika sveta. Ni bilo dogodka v mojem življenju, ki bi ne bil primeren za molitev. Vedno sem molil, v srditih bitkah v zadnji vojni, v kritičnih trenutkih življenja svojih otrok, za obloženimi mizami sijajnih banketov, na odrih, v gledališčih. Tako sem počasi prišel do spoznanja, da je ni molitve, ki bi ne bila uslišana. Odgovor nas bo včasih razočaral, ponižal, mnogokrat bo naša molitev uslišana na nepričakovan način in ob času, ko smo na prošnjo že pozabili. Zgodilo se bo, da bo po molitvi izginilo to, kar je bilo nevzdržno, kar je bilo zoprno, nam bo postalo drago in sleherna negotovost se bo spremenila v jasnost in gotovost. Vse to bomo dosegli po vztrajni molitvi.

Zdravnik Walter H. J. Judd, poslanec v ameriškem kongresu za Minnesoto:

Ko sem se leta 1925 podal na Kitajsko kot misijonski zdravnik, sem imel v srcu Jezusovo obljubo: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta!«

Sprva sem se bal, da bi to ne utegnilo biti res, a sedaj vem, da je. V prvih osmih mesecih leta 1930, ko sem užival neke vrste prisiljeno gostoljubnost, so vsi v mestu spali le oblečeni, ker so se bali, da lahko vsak hip potrkajo na vrata komunisti. Imel sem vedno pri sebi praške kinina, denar in električno žarnico za primer, da me nenadoma odpeljejo. Vsako jutro sem se zbudil z istim občutkom: Kaj mi bo prinesel novi dan? Tedaj sem prvo zmolil preprosto molitev:

»Gospod, daj mi, da ti bom sledil po stezah ponižnosti in dobrih del. Razodeni mi svojo voljo!«

Po tej molitvi sem se vedno čutil močnega in potolaženega za ves dan in za vse neprilike dneva. Ne vem pojasniti tega občutka, kakor ne razumem, kako se hrana v našem telesu spreminja v meso in kri. Samo to vem, da molitev doseže svoj namen.

Sodnik Harold R. Medina iz New Yorka:

Prvi korak zbližanja z Bogom dosežemo takrat, ko spoznamo, da z našo lastno močjo ne bomo nikoli dosegli v duhovnem življenju velikega napredka. Sele takrat, ko se zatečemo k edinemu pravemu viru za vodstvo in pomoč, ko nam molitev postane vsakdanja navada in potreba, ko ne enkrat, temveč neštetokrat na dan izrazimo Bogu svojo ljubezen ter ga prosimo naj nam bo blizu, šele takrat smo na pravi poti.

Moje življenje odvetnika in sodnika je bilo polno in zanimivo. Vedno sem se boril za pravico, v vsakem kritičnem trenutku sem Boga prosil razsvetljenja in pomoči in nikdar ne zaman.

Zdravnik Elmer Hess, bivši predsednik ameriškega zdravniškega združenja:

Težko je ugotoviti, kaj je vest, še težje, kaj je molitev. Molitev je tisti skriti tih glas v človeku, ki človeka postavlja nad žival in ki ga naredi močnega in plemenitega. Je izraz in hrepenenje človeških src na zemlji, da bi si bili bratje med seboj kot otroci božji istega Očeta, ki je v nebesih.

Arhitekt Edgard Hoover, ravnatelj FBI:

Naša edina rešitev pred materialističnim duhom, ki preplavlja svet, je božja pomoč. Moč molitve se ne da zmeriti, kakor ne moremo veri določiti meja, vendar eno je gotovo: kdor nima vere in kdor se zanaša le na svojo moč, ta je že postavil meje svojemu življenju in svoji sreči. Kakorim je molitev potrebna, da z njo izravnamo prepad med svojo lastno negotljivostjo in med tem, kar bi radi postali. Za druge je sredstvo razsvetljenja med dobrim in slabim. Za druge spet je tolažba in moč v njihovem trpljenju in žalosti. Zame pa je neke vrste most. Naša arhitektura, ki skoro po čudežu združuje razdalje, nam omogoča medsebojna občevanja in nam s tem lajša življenje. Molitev, pa naj bo to pesem ali pobožni vzdih, je most, ki človeštvo združuje z Bogom.

Zdravnik Howard A. Rusk, predsednik oddelka za fizično usposabljanje pohabljenec:

Bilo bi nemogoče, da bi se človek posvetil težkemu poklicu, vrnil fizično usposobljenost pohabljenecem, če bi ne imel vere in bi ne veroval v moč molitve. Tistim, ki so doživeli težko fizično pohabljenost, se vsiljuje vedno isto vprašanje:

»Zakaj? Zakaj se je to moralo prav meni zgoditi?«

To je razumljivo samo kot najmanjši del brezmejnega božjega načrta nad nami, kot preizkušnja, ki jo moramo prestat na tej zemlji, po zgledu božjega Trpina in v pričakovanju boljšega življenja v večnosti.

Boljši primer bomo našli, če opazujemo zlatarjevo umetnost. Svoje najlepše izdelke ne bo varil na soncu in svoje bisere ne bo božal, če bo hotel iz njih napraviti umetnine. Zlato bo položil v ogenj, bisere bo pilil z najostrejšim orojcem.

Isto se dogaja z zaznamovanimi trpini.

Kdor je po zaslugi zdravniške vede, po svojem pogumu in veri zopet našel svoje mesto v svetu, je kljub svoji fizični omejenosti bogatejši od mene in vas. Njegovo trpljenje ni bilo zaman. Zato se čutim izredno odlikovanega, da lahko strežem tistim, ki so šli skozi ogenj preizkušenj. Njihova združenja z Bogom je nekaj izrednega in je mi »normalni« ljudje ne moremo razumeti.

Čas in način zbližanja z Bogom po molitvi je za vsakega posameznika svojevrsten. Za tiste, ki trpijo, pa je vedno globoka notranja duhovna preizkušnja.

Za katoliško Cerkev v Sloveniji in še posebej za ljubljansko škofijo je bil izreden dogodek, ko se je škof msgr. Anton Vovk podal v Rim in šel na poročanje k sv. očetu Janezu XXIII., ki je msgr. Vovka nekaj časa prej imenoval za rednega ljubljanskega škofa po smrti dr. Gregorija Rožmana. — Slika je povzeta na avdijenci in prikazuje papeža Janeza XXIII. s škofom Vovkom

SV. JANEZ DE RIBERA

Na praznik sv. Trojice je sv. oče Janez XXIII. slovesno proglasil med svetnike španskega škofa bl. Janeza de Ribera. Španci so za to slovesnost prišli v Rim v izredno velikem številu, saj je novi svetnik važen ne samo za špansko cerkev, temveč tudi za špansko narodno zgodovino.

Rodil se je sv. de Ribera leta 1532; njegov oče je bil španski podkralj v Italiji. Umril je kot nadškof v Valenciji leta 1611.

Iz plemenitega rodu je v mladosti dosti študiral in postal profesor na univerzi v Salamanci. Pozneje je postal škof v mestu Badajoz in nazadnje nadškof v južnošpanskem mestu Valenciji. Kot cerkveni predstojnik si je veliko prizadeval, da bi uveljavil dekrete tridentinskega vesoljnega cerkvenega koncila za obnovo cerkvenega življenja. V tem oziru spada v isto vrsto s sv. Karlom Boromejskim, sv. Gregorjem Barbarigom, ki je bil proglasen za svetnika na Vnebohod, in z ljubljanskim škofom Tomažem Hrenom. Bili so časi, ko je bilo treba zajeziti protestantsko krivoverstvo in obnoviti cerkveno življenje. Ti veliki škofje, proglaseni svetniki ali ne, so vsak v svoji škofiji zastavili svoje umske in telesne sile, da bi izpolnili dano jim nalogo. V ta namen je tudi sv. de Ribera večkrat prepotoval svojo škofijo, imel sedem škofijskih sinod, ustanovil semenišče za vzgojo duhovnikov, zidal cerkve. Zlasti pa ga Španci slavijo zato, ker je izpeljal pogumno akcijo zoper »moreske«, to je zoper muslimane, ki so še vedno ostali v Španiji, tudi potem ko je propadla njih država. Ker jih ni mogel spreobrniti in ker je videl, da kvarno vplivajo na verne katoličane, je podprl kralja, da je vse »moreske« izgnal.

Za blaženega je bil proglasen pod Pijem VI. l. 1796. Sedaj je dosegel čast svetnika, da kliče tudi današnjemu svetu, kako se je treba boriti zoper sedaj vladajočo zmoto brezbožnega marksizma.

Cerkev na Filipinih

Na Filipinskih otokih je 23 milijonov prebivalcev, izmed katerih je od 19-20 milijonov katoličanov. Cerkev ima tudi v tej deželi zelo veliko potrebo, a kar je najbolj potrebno je večje število duhovnikov. Svetnih duhovnikov je 2300, od katerih je 214 v škofiji prestolnega mesta Manila. Vendar v zadnjih časih tudi tu raste število poklicev.

Filipini potrebujejo zlasti duhovnikov za vodilna mesta. V ta namen gradijo lasten zavod — semenišče v Rimu. Odprli ga bodo v jeseni 1961. V njem se bodo vzgajali najbolj zmogni fantje za duhovniško poslanstvo.

V Manili imajo katoliško univerzo, posvečeno sv. Tomažu Akv. Obiskuje jo 28.000 visokošolcev. Ta univerza je pravo središče krščanske kulture ter izžareva svoj vpliv na vso deželo, zlasti pa na ves študentski svet. Manila sama šteje okrog 200.000 študentov.

Leta 1958 so položili temeljni kamen za Dom katoliških organizacij, kjer bodo imele sedež vse kat. organizacije. Socialno delo vrši posebno združenje, ki ima razpleteno svoje omrežje do vsake župnije. Njegovo delo je izredno važno, ker zavira pot komunizmu. Ko je bil imenovan za kardinala nadškof v Manili, je ta dobil posebne čestitke tudi od bivšega predsednika KP na Filipinih, ki je spoznal zmote komunizma in se spreobrnul.

Cerkev na Filipinih se zaveda poslanstva, ki ga ima za vse vzhodno azijske dežele, in zato se trudi, da bi lahko pomagala zlasti sosednim deželam pri utrjevanju Kristusovega kraljestva.

Prošt dr. Fr. Kimovec na Dunaju

Na Dunaju so praznovali 50-letnico ustanovitve Akademije za cerkveno glasbo. Kot edini še živeči gojenec prvega letnika te visoke šole je daroval začetno slovesno službo božjo prošt ljubljanskega stolnega kapitlja prelat dr. France Kimovec, katerega so za to priložnost kot častnega gosta povabili na Dunaj in je stal v središču pozornosti. Zbralo se je mnogo gostov, med njimi tudi ravnatelj Papeške visoke šole za cerkveno glasbo v Rimu prelat Iginio Angeles. Prelat dr. Kimovec je znan slovenski cerkveni skladatelj in zaslužen slovenski glasbeni vzgojitelj. Njegov učenec je med drugimi tudi komorni pevec Anton Dermota, ki živi na Dunaju. Začel je svojčas pri dr. Fr. Kimovcu kot organist ter se kasneje šolal na Dunaju, danes pa je svetovno znani pevec. Toda vedno s ponosom poudarja svoj slovenski rod in rad pove, da je začel svojo glasbeno kariero kot skromen organist. Ko je prišel prelat dr. Kimovec na Dunaj, je Dermota svojega nekdanjega, sedaj sirovega učitelja, takoj povabil k sebi na dom ter mu poskrbel vstopnice za operno gledališče in koncerte.

Hirošima - strašen nauk

Letos 6. avgusta bo nesrečna 15-letnica, odkar je padla prva atomska bomba na Hirošimo in naenkrat ubila 240.000 oseb, 100.000 pa težko ranila, od katerih je pozneje umrlo še nad 60.000, ter popolnoma uničila mesto. Ponovimo, kar je povedala neka žena, ki se je takrat rešila.

JAPONSKA ŽENA PIŠE

»Bilo je 6. avgusta 1945 ob 8.12. Sedeli smo doma pri zajtrku, ko zaslišimo sire, alarm zračnega napada. Ker se je pa to v našem mestu godilo precej pogosto, se nismo dosti zmenili. Spominjam se, da sem še rekla v smehu: najbrž je pomota; ni pravi alarm, ker ni bilo slišati brnenja zrakoplovov. Naenkrat pa me je vrglo na tla. Zaprla sem oči in vsled strahu obležala ko mrtva. Ko sem se zavedla in odprla oči, je bila popolnoma tema. Tipajoč sem prišla iz hiše, da bi videla, kaj se je zgodilo.

Nudil se mi je grozen prizor. Iz ruševin so švigali plameni. Zadaj sem videla morje. Hotela sem zopet v hišo, ko mi je prišla čudna misel — morje, videla sem morje. Bilo je oddaljeno nad 3 km od naše hiše in med njim in nami središče mesta, pa se je vendar videlo od tukaj. Prestrašena sem še enkrat pogledala v isto smer — videla sem vmes... ogenj. Naše mesto je zginito. Saj ni mogoče, sem mislila. Meša se mi. Saj ni mogoče...!

Bilo je mogoče. Atomska bomba je padla na Hirošimo. Ob 8.15 so leteli trije zrakoplovi tipa B 29 ameriškega zračnega brodogradila preko morja proti Hirošimi. Eden se je ločil od formacije in se z ugalimi motorji usmeril proti sredini mesta, kamor je spustil bombo, ki je eksplodirala v višini 750 m nad mestom. Strašna eksplozija je povzročila 300.000 stopinj Celzija vročine, da je v nekaj sekundah zginito vse mesto, vse hiše razen dveh. V enem trenutku je zgubilo življenje 240.000 ljudi, moških, žensk in otrok. Od ostalih 120.000 je bilo 100.000 težko ranjenih in poškodovanih. Od teh je kasneje umrlo še nad 60.000, 56.111 poslopij je zgorelo, 4800 pa popolnoma zginito. Mesto je gorelo tri dni in tri noči. Ogenj je nemoteno nadaljeval uničevalno delo, ker so bile vse zveze z ostalim svetom pretrgane...!

PISMO LETALCU, KI JE ODVRGEL BOMBO A

Vsak otrok ve, da imajo države atomske bombe. Vsakdo zna tudi, da bi bila vojna z atomskim orožjem nekaj strašnega. Malokomu je pa jasno, kaj pomeni, če pade atomska bomba na mesto. To vedo samo ljudje, ki so avgusta 1945 živeli v Hirošimi in Nagasakiju. Rane, ki so jih takrat dobili, so neozdravljive. Mnogi, ki so se rešili, so mislili, da so izven nevarnosti, pa so kasneje oboli na levkemijo in anemijo, tisoče žen ni imelo več otrok. In to se še nadaljuje. Še danes se v »Atom Bomb Hospitalu« zdravijo rane in bolezni, povzročene po grozotnih izžarevanjih atomske bombe.

Trideset mladih pohabljenih japonskih deklet, ki so kot otroci postale žrtev atomske bombe in so se pozneje zdravile v Ameriki, so lani pisale pilotu, ki je spustil bombo na Hirošimo:

Dragi gospod Eatherly! Podpisana dekleta iz Hirošime vas prisrčno pozdravljajo. Ušle smo atomski smrti, toda ostale poškodovane po obrazu in telesu vsled atomske bombe, ki je v zadnji vojni padla na Hirošimo.

Vohun iz Vatikana

Po spisu o. Petra Leonija
p. Mariza Perat

Z enega na drugi breg — V pričakovanju
Prvi meseci so v Odesi potekali še kar mirno. Jasno, da sem včasih imel razne neprijetnosti in sitnosti, toda vse sem rad preprečel.

Obe katoliški cerkvi, ki sta ostali pokonci, sta bili znova odprti. Jaz sam sem se zelo trudil, da bi čim več govoril in pridigal v rušini, da bi tako laže prihajali ljudje, ki so včasih z nezaupanjem gledali, ker so v cerkvi pridigali skoro izključno Nemci in Poljaki. Poleg tega sem poučeval v katekizmu razne kandidate, ki so prihajali iz pravoslavnih ali iz judovskih vrst. Kratko rečeno, v tem času je v Odesi versko življenje bilo še precej živahno, za kar gre brezdvomno tudi romunski vladi, ki je v tem pogledu precej prizanesljivo ravnala.

Medtem je v Odeso dospel še en duhovnik, Francoz. Imenoval se je Jean J. Nicol. Sprejel sem ga v resnici z velikim veseljem, kajti vsi drugi duhovniki, ki so bili iz Romunije, so morali zdaj

Se nosimo na obrazu in ostalem telesu brazgotine ran. Želimo, da bi se grozna stvar, imenovana vojna, nikoli več ne ponovila, ne pri nas ne po ostalem svetu. Pred kratkim smo slišale, da Vas grize vest zaradi tistega napada na Hirošimo ter da se morete podvreči zdravljenju živcev. To pismo naj Vam izrazi naše iskreno sožalje in zagotovilo, da ne gojimo do Vas nobenega čuta sovraštva ali maščevalnosti. Vi ste ubogali in izvršili povelje. Tako ste storili, kar ste storili, in mogoče še mislili, da s tem skrajšate čas vojne. Danes pa veste, da se ne more na svetu končati ali preprečiti vojna z bombami. V Ameriki so nas kristjani zdravili z veliko ljubeznijo. Naučile smo se čutiti z Vami in misliti, da ste tudi Vi žrtev vojne. Želimo Vam skorajšnje popolno ozdravljenje. Pridružimo se tistim, ki delujejo, da se premaga barbarstvo vojne z duhom bratstva in ljubezni

Mednarodna kmečka mladina v Lurdu

Za letošnji konec majnika so se zbrali v Lurdu pod Pireneji zastopniki kmetijske mladine z vsega sveta. Na to mednarodno zborovanje so odšli tudi zastopniki avstrijskih kmečkih fantov in deklet. Z njimi so odšli tudi zastopniki slovenske katoliške mladine na Koroškem.

V petek 27. maja se je začelo zborovanje kmečke mladine s sv. mašo v mogočni podzemeljski baziliki sv. Pija X. Čudovit je pogled na to moderno cerkev, kadar je vsa polna mladih ljudi in iz vseh narodov! Tisti dan je bila potem otvoritvena slovesnost na Stadionu. Zvečer so se udeležili veličastne nočne procesije z lučkami pred lepo trodelno baziliko na prostrani Esplanadi.

V soboto 28. maja so romarji imeli službo božjo, zbrani po različnih jezikovnih skupinah. Popoldne so se udeležili procesije s sv. Rešnjim Telesom, ob koncu katere blagoslovljajo bolnike, ki so prišli v Lurd s prošnjo za ozdravljenje ali vsaj za tolažbo v njihovih nadlogah.

Zvečer so se pa spet zbrali na Stadionu, kjer so gledali veliko simbolično igro, ki je predočila, da je na svetu danes še veliko lakote, na kar mnogi — siti — narodi nič ne mislijo, čeprav bi morali. Vsi narodi pa smo bratje in bogatejši morajo misliti na revne, mogočnejši na male in jim pomagati. To misel je tudi povedal lurski škof v govoru: Naloga velikih narodov je, da pomagajo manjšim, da se razvijejo, da morejo tudi oni uporabiti svoje posebnosti in slavo božjo in v korist človeštva. Poganska miselnost »nadvlada močnega« mora izginiti iz krščanskih vrst. Naj poskrbi za to današnja mladina!

V nedeljo 29. maja je bila dopoldne škofovska maša, ki jo je daroval črni škof iz afriške države Togo, ki je nedavno postala samostojna. Popoldne je bilo spet zborovanje za zaključek tega mednarodnega srečanja kmečke mladine v Lurdu. To je bilo spet na Stadionu in pri tej slovesnosti je po radiu pozdravil zbrano mladino sv. oče Jancz XXIII.

»Kakšne vtise smo odnesli iz Lurda?« se vprašuje udeleženec. »Veste, mislili smo, da bomo imeli več časa, da bi se pomudili ob tistem kraju, kjer se je Bernardki prikazala Marija. Pa skoraj ni bilo mogoče. Vedno smo imeli kaj na programu in tudi množica je bila vedno velika, da si težko prišel pred votlino, posebej,

med ljudmi. S prisrčnimi pozdravi Vam...« (sledi 30 podpisov).

ČE BI SE RAZOROŽITVENA KONFERENCA VRSILA V ATOM BOMB HOSPITALU?

Danes pa imajo atomske in druge bombe, nasproti katerim je bila ona v Hirošimi le otročja igračka!

Leta in leta se vršijo razorožitvene konference, pa vse brez uspeha. Kaj bi bilo, ko bi imeli take seje in zborovanja, namesto v lepih mestih in krasnih letovščih enkrat tudi v »Atom Bomb Hospitalu« v Hirošimi? Morda bi pogled na te nesrečnike, ki že leta in leta trpijo, vendarle vplivale na odločujoče državnike, da bi vsaj poskuse s takimi bombami ukinitili.

Potem bi upali, da ni bilo nad 200.000 žrtev atomske bombe — Hirošimi popolnoma zastoj...
R. L.

ker si moral gledati, da se kam ne izgubiš. Posebno ko človek ne zna francosko, je treba še bolj gledati, da se držiš drugih. Vreme smo imeli kar lepo razen enkrat, ko nas je zmohila ploha.

Zame in tudi za druge je pa bilo pravo razodetje, da smo se srečali s tolikimi različnimi narodi. Bilo je 25.000 mladih ljudi iz 63 narodov. Pred leti je bilo nekaj takega tudi v Rimu, a takrat tega človek ni toliko občutil. Vsaka skupina je šla na svoj kraj mesta. Tukaj pa smo se vsi prerivali po lurskih ulicah, na stadionu, pred baziliko in v podzemeljski baziliki, črn, bel, rumen, da kar gledaš! Res, razodetje doživiš, ko vidiš vse te različne ljudi, različne narode, ki zlobudrajo vsak po svoje in bogve iz kakšnih vasi, s slamo kritih ali iz blata narejenih hiš so prišli. Vse to pa na ves glas potem pri maši poje eno in isto latinsko pesem »angelske maše«, znak ene in iste vere, da smo vsi narodi bratje med seboj, vsi sinovi istega nebeškega Očeta. Tega razodetja krščanske internacionale ne bomo nikdar v svojem življenju pozabili.

V takih čustvih smo zapustili Lurd z vlakom, ki nas je potem popeljal po malo drugačni poti skozi Francijo, in sicer čez mesto Lijon, čez Zenevo, kraj tolikih konferenc, Luzern, Bazel in nazaj po deželi tirolski v našo ljubo Koroško. Na tej poti smo se tudi pobratili s skupino fantov in deklet, ki so zastopali gradiščanske Hrvat. Tako blizu smo se čutili drug drugemu. Učili so nas svoje pesmi, mi pa nje naše. To romanje je bila prilika, da se spoznamo med seboj in vsi smo se vrnili iz francoskega Lurda vsi navdušeni za ideale katoliške mladine.« T.

Noč in megla (Notte e nebbia)

Pod tem skupnim naslovom so združili štiri kratkometražne filme: »Skrlatna zavesa«, »Paris La Nuit«, »La Gioconda« in »Noč in megla«. Zamišle, da se združijo v eno samo predstavo razni filmi, je precej dobra in originalna. Le škoda, da so izbrali štiri filme, ki so tako po slogu kot po vsebini popolnoma različni med seboj.

in slojev, kot na ukaz zapustijo rodno zemljo in gredo v tujino, kjer ne vedo niti, kako jih bodo sprejeli in kaj bodo z njimi začeli? Zato če že hočete govoriti o sovražnikih naroda in izdajalcih domovine, ste to vi in nihče drugi.«

Med valovi življenja

V tem času smo božjo pomoč prav res zelo potrebovali, kajti bili smo med samimi grožnjami in negotovostmi, bodisi tedanjimi, bodisi prihodnjimi.

Prav v teh dneh se je začel tudi romunsko-nemški umik. Cela dva tedna ni bilo slišati drugega kot streljanje in miniranje cest, železniške postaje, električnih central ter raznih drugih naprav. Bilo je kup vojnih čet, urejenih in neurejenih, poštenih in razbojniških. Nacisti so lovili moše in mladino, bodisi moško, bodisi žensko, in jih vozili s seboj. In bilo je to v resnici nekaj strašnega. Dan na dan, noč za nočjo so ti ljudje izginjali in nihče ni vedel kam. Govorilo se je o koncentracijskih taboriščih, o ladjah, ki so imele premično dno, da se je lahko odprlo in da so žrtve tako utonile kot mačke.

Tako smo se celo zase in za naše prijatelje prav res bali, kako bo šlo.

»Paris La Nuit« je navaden dokumentar, ki zajame košček močnega življenja v francoskem velenem. »La Gioconda« je nekakšna kinematografska šala o slovitosti italijanskega slikarja Leonarda Da Vincija. Režiser hoče dokazati, da ostane Giocondin smehljaj večni, pa naj se še tako potrudimo, da ga odženemo od današnjega modernega življenja.

»Skrlatna zavesa«, odlični s tehnične strani, je nekaj nemi film: glavni junak obuja spomine na določeno dobo svojega življenja in filmsko platno nam prikazuje tedanje osebe in dogodke. Film pripoveduje zgodbo o strastni ljubezni, ki je vzklikala med dvema mladima človekoma v čudnem in neznosnem okolju in se je končala z nenadno smrtjo dekleta. Razen kinematografskih vrednot nima film drugih zanimivosti. Osebe se gibljejo na platnu brez vsakršnega določenega razloga in se zdi, kot da hočejo le zadovoljiti režiserjeve zahteve.

Najbolj zanimiv s človeškega in stilističnega vidika je zadnji film »Noč in megla«, po katerem je dobila ime celotna predstava. Režiser Alain Resnais je znan v svetovni kinematografiji po filmu »Hirošima mon amour«. Toda »Noč in megla« je izdelal še prej in je zanj dobil nagrado na filmskem festivalu v Karlovyh Varyh leta 1957. Čeprav je film kratek (traja komaj 45 minut), je vendar poln napetosti in dramatičnosti. Resnais se je poslužil raznih dokumentov in slik, ki jih je našel v vojnih arhivih, in pokazal prizore iz koncentracijskega taborišča. Spretno se je izognil nevarnosti, da bi zašel v retoriko, kar bi se bilo lahko zgodilo z ozirom na snov, ki jo je izbral. Zelo lep je kontrast med kinematografskimi in fotografskimi dokumenti v močno-rjavi barvi ter med današnjimi posnetki v pastelnih barvah; zdi se, kot bi hotel režiser pokazati boj med smrtjo, ki je tedaj gospodarila v taborišču, in med življenjem, ki se kljub vsem grozotam še nadaljuje.

Film je prepovedan (escluso). Mira

R A Z N O

Italija na beograjskem velesejmu

V soboto se je v Beogradu zaključil II. mednarodni velesejem iz rokodelstva. Na njem je razstavljalo 10 držav. Italijo je zastopalo nad tisoč razstavjalcev. Ti so sklenili veliko pomembnih kupčij, ki so dosegle znesek približno pol milijarde lir.

Šest dijakov utonilo v Drini

Skupina sedmošolcev se je v nedeljo 12. jun. v spremstvu svojega profesorja podala na kopanje k reki Drini v bližini kraja Šabac (zap. od Beograda). Nenadoma je 12 dijakov zajel vrtnec in začeli so vpti na pomoč. Profesor in nekateri sošolci so takoj priplavali do njih in šest dijakov rešili; ostalih šest — od teh štiri dekleta — pa je utonilo.

Deklica z dvema srcema

Zdi se kakor v pravljici. In vendar je to resnica. Zdravniki bolnišnice Saint Germain-en-Laye v Franciji so z Röntgenovimi žarki ugotovili, da je 16-letna Carmela de Felice, ki se je s starši in petimi mlajšimi bratci preselila iz Barija v Francijo, deklica z dvema srcema. Že kot majhna doletna deklica, so izjavili starši, je po neki otroški bolezni začutila prve motnje na srcu. Pozneje so se te motnje še povečale, toda italijanski zdravniki so to pripisali le navadnemu srčnemu obolenju. Šele francoski zdravniki so z velikanskim začudenjem odkrili poleg nor-

malnega še drugo prav tako delujoče srce. Deklica bo morala ostati pod strogim zdravniškim nadzorom najmanj tri leta. Med tem časom bodo zdravniki proučili natančne funkcije vsakega srca in določili potem morebitno operacijo. Starše je to odkritje zelo prizadelo, mlada Carmela pa jih tolaži in je polna upanja, da bo prej ali slej postala normalna kakor vsi drugi ljudje.

Radio Trst A

Teden: od 19. do 25. junija 1960

Nedelja: 8.30 Poslušali boste... od nedelje do nedelje na našem valu. — 9.30 Kmetijska oddaja. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 15.40 Vokalni kvintet »Vatroslav Lisinski«. — 18.30 Slovenske zborovske skladbe. — 21.00 Pesniki in njih stvaritve: (75) »Semjon Jakovlevič Nadsos«, pripravil Vinko Beličič. — 22.10 Boccherini: Godalni kvartet v A duru, op. 39, št. 3.

Ponedeljek: 18.00 Oddaja za najmlajše: »Mogočni prstan«, pravljica v treh delih, ki jo je napisal Fran Milčinski. Drugi del. Nato Motivi iz jugoslovanske folklore. — 19.00 Utrinki iz znanosti in tehnike. — 20.30 P. Mascagni: »Prijatelj Fritz«.

Torek: 18.00 Radijska univerza - Tone Penko: Strupi, mamila in nasladi: (7) »Kakao in čokolada«. — 18.10 Cherubini: Simfonija v D-duru. — 18.40 Vokalni kvintet »Niko Stritof«. — 19.00 Šola in vzgoja - Anton Kacin: »Problem izbire univerzitetnega študija«. — 21.00 Ilustrirano predavanje - Saša Martelanc: S popevko okrog sveta: »Jealousy« in »Star dust«. — 22.00 Umetnost in življenje - Miran Pavlin: »Trideseta beneška umetnostna Bienala«. — 22.15 Skladbe za harfo mladih slovenskih skladateljev.

Sreda: 18.00 Z začarani police - Marija Polak: »Povodni mož«. — 18.10 Wieniawski: Koncert št. 2 v d-molu za violino in orkester, op. 22. — 18.40 Koroške narodne pesmi. — 19.00 Zdravstvena oddaja, sestavlja dr. Milan Starc. — 21.00 »Potovanje gospoda Perichoma«, komedija.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza - Ivan Artač: Razvoj Evrope - I. del - Srednji vek: (5) »Železno stoletje«. — 19.00 Širimo obzorja - Saša Rudolf: Odkrili smo prvine: (12) »Helij je tudi na zemlji«. — 21.00 Obletnica tedna - Boris Mihalčič: »Boj za zahodno Evropo pred dvajsetimi leti«. — 21.15 Simfonični koncert orkestra Tržaške filharmonije, ki ga vodi Georges Sebastian.

Petek: 18.00 Vloga propagande v zgodovini človeštva - Mirko Javornik: (5) »Julij Cezar in Avgust, mojstra propagande«. — 18.10 Rahmaninov: Otok mrtvih, simfonična pesnitev. — 18.30 Slovenske folklorne zasedbe. — 19.00 Sestanek s poslušalkami, ureja Marjana Prepeluh. — 21.00 Umetnost in prireditve v Trstu, urednik Franc Jeza. — 22.00 Znanost in tehnika - Mario Kalin: »Sodobni postopki sušenja žita«. — 22.15 Koncert violinista Srečka Zalokarja, pri klavirju Jelka Suhadolnik-Zalokar.

Sobota: 13.30 Dobrodošle! Plošče prvič v oddaji. — 15.00 Operni koncert. — 16.00 Dante Alighieri: Božanska komedija - V. V. 31. spev, pripravil Boris Tomažič, prevod Alojzij Gradnik. — 18.00 Gospodarski in socialni dvig italijanskega Juga - Franc Jeza: (4) »Socialno vprašanje«. — 19.00 Pisani balončki, radijski tehnik za najmlajše, ureja Krasulja Simoniti. — 20.40 Zbor »Vinko Vodopivec«. — 21.00 »Duhovin«, folklorna zgodba, ki jo je napisal Joža Lovrenčič. — 22.20 Poje Jelka Cvetežar z orkestrom Fr. Russa.

Gotov pa sem, da je bil partizan nekdo, ki je nekoč kar na lepem prišel v zakristijo ter vprašal za moj naslov. Ne da bi se karkoli zbežal, sem mu ga mirno dal. Mislim, da bi bilo še slabše, če bi se bil obotavljal. Resnica pa je, da ob takih prilikah človek kot nikoli drugače čuti potrebo, da se ves popolnoma preda božji previdnosti in njenim nameram.

In ta je čula nad nami. Mogli smo tako še precej v redu izvršiti vse obrede velikega tedna brez večjih ovir. Na veličastno jutro smo po tamkajšnji navadi imeli veličastno procesijo z Najsvetejšim, imenovano procesijo Vstajenja. Vršila se je sicer v cerkvi, a bilo je vseeno praznično. Ob enajstih pa je pri peti sv. maši bilo zelo malo ljudi, kajti začeli so streljati od vseh strani in bombardirati mesto. Jaz pa sem tačas, v cerkvi zbranim ljudem, pridigal.

Ko smo nato odšli domov, nismo na cesti srečali skoro žive duše. Sem in tja je ležalo kako truplo; policijska ura je bila zaukazana, če se dobro spominjam, od treh popoldne dalje.

Zaprli smo se v domove in čakali nadaljnjih dogodkov.

(Se nadaljuje)

Zaključno redovanje v poletnem roku 1959-60

UCITELJISKE

1. razred - Izdelali: Cescutti Metoda, Rožič Nives. — Popravni izpiti: 5 dijakov; zavrženi: 1 dijak.
2. razred - Izdelali: Di Battista Ana, Di Dio Silva, Ličer Suzana. — Popravni izpit: 2 dijaka.
3. razred - Popravni izpit: 5 dijakov.
4. razred - Vsi dijaki so pripuščeni k učiteljskemu usposobljenostnemu izpitu.

GIMNAZIJA - LICEJ

IV. gimnazija - Izdelali: Braini Miroslava. — Popravni izpit: 4 dijaki; zavrženi: 1 dijak.

V. gimnazija - Sprejemni izpit v I. licej so napravili: Lavrenčič Marijan, Pintar Danijel, Tommasi Daša; zavrženi: 2 dijaka.

I. licej - Izdelali: Massera Majda. — Popravni izpit: 4 dijaki; zavrženi: 1 dijak.

II. licej - Izdelali: Appe Walter, Cescutti Marija, Devetak Venceslav, Elsbacher Marija. — Popravni izpit: 3 dijaki.

III. licej - Vsi dijaki so pripuščeni k maturi.

Spremembe voznega reda avtobusov

Ob delavnikih so od 13. junija v veljavi sledeče spremembe voznega reda tehle avtobusov:

Avtobus št. 2 (za bolnice) - Odhod z glavne postaje ob 9^h, 10.20 in 14^h; od sanatorija v ul. V. Veneto ob 9.15, 10.30 in 16.15.

Avtobus št. 5 (Travnik-Pokopališče-Letalishe) - Odhod s Travnika ob 7.10, 9.20, 15^h, 16.20; z letališča pa ob 8^h, 10.10, 16^h, 17.20.

Notr. Rdeča Cirkularka (CRI) za Strašce - Odhod od bara De Rocco ob 7.10 namesto ob 7.15.

Zun. Rdeča Cirkularka (CRE) za Podgoro in Ločnik - Odhod od De Rocco ob 7.20 namesto ob 7.25; iz Ločnika pa ob 7.35 namesto ob 7.40.

Proga Gorica-Sovodnje-Rubije: odhod od Ponte del Torrione ob 7.15, 8.15, 11.10, 13^h in 19.15; iz Rubij pa ob 7.50, 8.50, 11.40, 14.35 in 19.50.

Števerjan

Pretekli petek 10. t. m. se je sestal občinski svet, da bi razpravljali o predlogih, ki jih stavi goriška občina za priključitev bodočega števerjanskega vodovoda h goriškemu na Oslavju in v Gradiškuti. V odgovoru na vlogo števerjanske občinske uprave je goriška občina meseca marca t. l. nanizala sledeče pogoje: cena vodi na Oslavju naj bi bila 45 lir za kubik, to je, števerjanska občina bi morala plačati toliko, kolikor plača sleherni goriški potrošnik. Gorico stane voda iz Jugoslavije 13 lir za kubik. Zakaj taka razlika? Poleg rednih upravnih stroškov bi vračunala Uprava goriških občinskih podjetij 30% izgube vode po goriškem vodovodnem omrežju in pa 7 lir na kubiku vode za splošne stroške. Nato je zahtevala mestna uprava 200.000 lir kavicje. Končno naj bi si še pridržala pravico, da ustavi vodo števerjanskemu vodovodu ob priliki izredne mestne potrebe. Ako vštejem stroške, ki bi jih imela števerjanska občina pri upravi vodovoda, bi stal kubik vode števerjanskega potrošnika okrog 80 lir. Poleg tega pa bi bila še nevarnost, da bi ostal brez vode v najhujši potrebi. Naravno je torej, da se niso mogli strinjati naši občinski možje s takšnimi predlogi.

Na protipredloge je prišel odgovor pretekli mesec: mestna uprava je znižala kavicjo na 100.000 lir ter zagotovila dobavo vode ob vsaki priliki. Cena vodi pa naj bi ostala v višini prvega predloga.

Ta odgovor goriške občine je bil predmet razprave zadnje seje občinskega sveta. Svetovalci so sklenili izročiti strokovnjaku proučitev resničnih stroškov, ki jih ima mestna uprava z vodovodom. Nato bi naprosili prefekturo za posredovanje pri pogajanju za znižanje cene z upravo goriških občinskih podjetij.

Druga boleča rana za števerjansko občinsko upravo je vprašanje občinskih cest, ki so jih zadnji nalivi hudo zdelali. Pomniti moramo, da mora občina skrbeti za okrog 25 km cest. Pokrajinski svet, ki je pred nedavnim sprejel pod lastno upravo precej občinskih cest, ni smatral potrebno storiti to za cesto Grojna-Bukovje-Števerjan, kakor je števerjanska občina predlagala. Brez primernih cest in vodovoda je vsak poskus za turistično povrednotenje Števerjana, ki ga kot ena

izmed najlepših točk goriške pokrajine zasluži, obsojen na propad.

Naši ljudje imajo polne roke dela. Veliko opravka imajo z nabiranjem češenj, ki jih je letos, hvala Bogu, precej. Trgovci jih odpeljejo dnevno iz Števerjana od 100 do 200 stotov. Cena se suče od 30 do 80 lir za kg. Trgovci tožijo, da nimajo zasluzka, vendar prihajajo. Nekateri izvedenci naših kmetov pa so ugotovili, da dobijo na tržaškem trgu še enkrat toliko ter tudi več kot plačajo v Števerjanu. Čas je, da se naši kmetje sporazumejo in kaj ukrepejo. Nekaj so se zganili, a je za letos že prepozno.

Ne mine skoraj leto, ne da bi zahtevale češnje kako žrtev. V ponedeljek 6. t. m. je pri nabiranju češenj padel z drevesa 77-letni Jožef Vogrič in obležal mrtev. Verjetno je bil vzrok takojšnje smrti srčna kap. — Težko prizadeti družini naše iskreno sožalje. Pokojniku pa krščansko voščilo, naj mu bo Bog milostljiv sodnik.

Sovodnje

Občinska seja

V petek 10. t. m. je občinski svet v Sovodnjah imel redno sejo. Na njej so sprejeli razne sklepe važne za vso občino.

Združeni pevski zbori ob blagoslovitvi novih orgel v Dobersdorfu

OBVESTILO ZA ROMANJE V ALTOETTING IN MUENCHEN

1. Kakor smo že obvestili v Katoliškem glasu in Našem tedniku, je osrednji kongresni odbor v Münchenu zagotovil vsem tržaškim in goriškim romarjem prenočišče in oskrbo v Altöttingu, a smo morali vse to plačati že 15. maja. Razumljivo je zato, da tisti, ki se sedaj odjavijo, zgubijo vsoto, ki smo jo zanje morali že plačati, in sicer 9.000 lir. Če pa kdo dobi drugo osebo na svoje mesto, dobi povrnjeno celotno vsoto.

2. Prosimo vse romarje, naj si uredijo veljavnost svoje osebne izkaznice ali potnega lista, če tega še niso storili.

3. Prosimo, naj udeleženci čimprej povedo svoje želje, s kom želijo potovati v vlak in prenočevati. Te želje povejte tistim, pri katerih ste se vpisali. To je potrebno za dobro izvedbo romanja in za pripravo romarske knjižice.

4. Na razpolago je še vedno kak prostor.

5. V Altöttingu in v Münchenu se nam pridruži 200 koroških romarjev in v Münchenu še katera manjša skupina iz Nemčije ali od drugod.

ROMARSKI ODBOR

Sv. birma

Na praznik svetega Petra in Pavla, 29. junija, popoldne bo za slovenske otroke birma v cerkvi Novega Svetega Antona.

Shod strežnikov

V torek 14. junija imajo mašni strežniki svoj shod v Boljuncu. Ob desetih bodo prisotni pri sveti maši v cerkvi na Pečah. Zaključna pobožnost pa bo ob petih popoldne v boljunski cerkvi. Namen srečanja je, da se mašni strežniki bolj med seboj spoznajo.

Finansiranje letališča v Ronkih

Upravni svet letališča v Ronkih je sprejel na znanje, da so bila prekoračena prvotno predvidena sredstva za finansiranje letališča. Skupna sredstva za finansiranje in moderniziranje letališča so dosegla vsoto 1.243.500.000 lir, porazdeljeno na 30 let.

Dejavnost v zvezi z bližnjim velesejmom

V teku je živahna organizacijska dejavnost za bližnji 12. mednarodni velesejem v Trstu. V paviljonih pripravljajo stojnice in jugoslovanski ter avstrijski razstavniki tehniki so že na delu. Jugoslovanski konzul je obiskal vodstvo razstavišča, da bi se dogovoril za zadnje organizacijske podrobnosti glede »dneva Jugoslavije«, ki je ena izmed tradicionalnih prireditev tržaškega velesejma.

Predvsem so sklenili, dati odpoved vsem najemnikom občinskih zemljišč, ker jih bodo posadili s topoli. Saditev topolov se namreč danes zelo izplača zaradi dobre celuloze, ki jo dajejo, in ker titro rastejo. Občina bo od topolov gotovo imela večjo korist kot od nizkih najemnin, ki jih danes dobiva za zemljišča. Nato so odobrili tudi večji strošek, ki je nastal ob popraviljanju občinskih cest, ker so pri tem rabili za kopanje buldožer. Ta je pa nekoliko drag, saj je občina plačala za uporabo 2750 lir na uro. Primanjkljaja je bilo 428 tisoč lir, ki ga bo krila občina, dočim je prefektura prispevala en milijon.

Ko so nato prišli k razpravi o cesti pri pokopališču na Peči, je svetovalec Cevdek Niko izrazil svoje nezadovoljstvo, ker niso v občestnem jarku takoj postavili cementnih cevi, saj bi si s tem prihranili vsaj sto tisoč lir. Sklenili so nadalje, da napeljejo električno luč do treh hiš na »Stradaltu«, to je na cesti, ki pelje iz Rupe v Sovodnje. Občina bo za strošek prispevala sto tisoč lir, posamezne družine pa vsaka po 53 tisoč lir. Ustanovila se je tudi posebna komisija, da prouči pravni položaj občinskih uslužbencev. Končno se je odobrila pogodba za stanovanje tajniku.

Nekaj zadev je svet odložil do prihodnjice, da se bolj temeljito pretresejo. Med temi je tudi točka o brezplačnem prevozu učencev v goriške srednje šole ter o prevozu mrličev na pokopališče.

PROGRAM JUBILEJNIH SLAVNOSTI NA SV. VIŠARJAH

V petek 24. jun. (praznik sv. Janeza in presv. Srca Jezusovega) se bodo začela romanja na Sv. Višarje. Poromale bodo župnije iz Zabnic, Ukev, Ovčje vasi in druge iz dekanata Trbiž. Od tega dne dalje bodo na Sv. Višarjah vedno na razpolago trije duhovniki.

Nedelja 3. julija: romanje Marijinih družb s Tržaškega in z Goriškega.

Dne 13. jul.: romanje duhovščine in malega semenišča iz videmske škofije skupaj z nadškofom.

Dne 17. jul.: romanje dekanij: Moggio, Tolmezzo, S. Pietro in Carnia, Paluzza, Gorto, Ampezzo.

Dne 24. jul.: koroško romanje s posebnim vlakom.

Dne 31. jul.: romanje dekanij: Gemona, Tarcento, Nimis, Sempeter pri Nadiži, Cedad.

Dne 7. avgusta: romanje ostalih dekanij iz videmske nadškofije.

Nedelja 21. avg.: romanje Slovencev z Goriške in s Tržaške.

Dne 4. septembra: turistične organizacije iz videmske province.

Nova vzpenjača, ki vozi iz Ovčje vasi (blizu postaje), dvigne romarje v 7 minutah na vrh Sv. Višarj; prostora je vsakokrat za 24 oseb. Cena za sedaj 600 lir na osebo. — Koriere vozijo iz Trbiža do vzpenjače vsako uro.

Na hribu in v svetišču končujejo zadnja dela, katera je do sedaj oviral sneg, ki je končno skopnel.

Kratke novice

Olimpijska vas

V Rimu so slovesno odprli Olimpijsko vas. To novo naselje bo štel 1348 stanovanj s 7789 stanovanjskimi prostori. K temu je treba prišteti še javne zgradbe, kot n. pr. šolo, cerkev, pošto palačo, kino, tržnico, trgovine itd. V tem pogledu bo vas avtonomna. Preračunana je na potrebe skupnosti, ki bi štela devet do deset tisoč ljudi. Seveda razpolaga tudi s potrebnim vodovodnim, električnim, plinskim, kanalizacijskim in telefonskim omrežjem. Glavna prevozna cesta je dolga 12 km, poleg tega pa ima vsaj še steze za promet pešcev. Urejenih je nekaj značilnih trgov, druge prostore pa so uredili v jarke in otroška igrišča. Zgradbe so vse iz železobetona.

Ta vas bo ostala najvidnejši spomenik letošnje olimpiade in bo odlično služila prebivalstvu, ki ga bo potem sprejela. Za olimpijske igre pa bodo v tej vasi stanovali atleti celega sveta.

Nov kandidat za svetnika

V mestu Detroitu v Severni Ameriki živi velika skupina Ukrajincev. Ti so imeli pred nedavnim posebne molitvene dneve, v katerih so zaprosili pristojne cerkvene oblasti, naj bi uvedle proces za blagoslovitev blaženim velikega delavca za unijo med katoličani in pravoslavni v Ukrajini, nadškofa msgr. Andreja Septickega, ki je umrl leta 1944 zaradi posledic nacističnega in komunističnega preganjanja. Skoro vse življenje je ta veliki mož posvetil delu za zedinjenje. Med vojno pa je premnogo Judov rešil gotove smrti in ječe.

Plesni valček umirajočega

Ornella Vanoni, popularna milanska pevka, je v vsej naglici pripravila ploščo s prevodom plesnega valčka »Caryl Chessman«, da bi jo lahko razpečali še pred Chessmanovo usmrtnico, določeno za 2. maj. Original plesnega valčka je izšel v Ameriki in je doživel ogromno popularnost. Bil je to zadnji poizkus za rešitev zločinca z »rdečo lučjo«. Ta zločinec, pravi besedilo, kaznjenev v San Quintino, je lahko tudi zločinec, a dokazov za to ni. Ni mogoče umoriti človeka le na podlagi sumničenj. Odpev pravi: »Usmiljenje, usmiljenje, Bog nam je dal zapoved: ne ubijaj!«

Zanimiv dar

Japonski list »Asahi«, ki ima približno 4 milijone izvodov naklade, daruje svojim bralcem vsak mesec gramofonsko ploščo, osreča Evrope. Resolucijo o tem bodo predložili ministrstvu za trgovinsko lajdjeve.

Avgust Piccard, častni meščan Trsta

Dne 17. junija bosta dopotovala v Trst belgijski znanstvenik Auguste Piccard in sin Jacques. Profesor Piccard, oče potapljalca »Trieste«, se bo s sinom udeležil izredne seje mestnega sveta, na kateri mu bodo dali častno občanstvo. To bo tretjič v tržaški zgodovini. Pred Piccardom sta to priznanje prejela pokajni vojvoda d'Aosta in rajni newyorški župan La Guardia.

ščo. Ena zadnjih teh plošč je vsebovala papežovo poslanico japonskemu narodu v francoskem jeziku; njej sledi japonski prevod, nekatere molitve papeža v latinščini in kratka cerkvena glasba ter kratak komentar papeževe poslanice.

Nagel razvoj misijonov

Leta 1940 sta portugalska republika in Vatikan podpisala konkordat. Od takrat naprej zaznamujejo izreden napredek misijonov v portugalskih kolonijah. Naj sledi nekaj primerov:

V Mozambiku je bila l. 1940 ena sama prelatura z 80 misijonarji in 80.000 verniki, danes pa so 4 škofije in ena nadškofija, ki jo vodi kardinal de Gouveia. Misijonarjev je nad 400, vernikov pa nad 600.000. V Angoli je bila l. 1940 ena škofija in dve prefekturi, danes pa so 4 škofije in ena nadškofija. Od 4.800.000 prebivalcev je nad 1.500.000 katoličanov in nad 400 misijonarjev; v razvoju je veliko misijonsko delo v tej koloniji, a manjše prav misijonarjev. Portugalska republika zavedajoč se pomena misijonarjenja krščanske kulture, ne dela nobenih ovir misijonarjem drugih narodnosti, ki bi hoteli misijonariti na ozemlju portugalskih kolonij.

ZA DOBRO VOLJO

Staro, a še vedno času primerno

K cesarju Napoleonu I. je prišel neki domišljav človek s prošnjo, naj ga popiše pri razširjanju nove verske ločine. Napoleon ga resno pogleda in reče: »Dajte se najprej bičati, s trnjem kronati nato pa še na križ pribiti. Čez tri dni po smrti vstanite iz groba — potem bova pa dalje govorila.«

OBVESTILA

INDUSTRIJSKI strokovni tečaj na Opčinah vljudno vabi na razstavo ročnih del in risb učencev in učenek, ki bo odprta v soboto 18. in v nedeljo 19. t. m. od 9. do 12. in od 15. do 20. ure v šolskem poslopju na Bazoviški cesti, št. 7. — Odpritev razstave bo v soboto ob 9^h zjutraj.

VPISOVANJE V MARIJANIŠČE se začne 1. julija, in sicer zato, da se pravočasno preuredijo notranji prostori. Dijaški morejo obiskovati industrijski tečaj na Opčinah ali naše šole v mestu. Prijavitelje in dobrotnike zavoda prosimo, da z dobro besedo pomagajo pri vpisovanju, naj opozarjajo na to možnost družine, imajo sinove -dijake. — Naš poštni slovo: Marijanišče, OPCINE (Trieste).

DAROV

Za sklad KG: Franc Terpin, Števerjan 1.000; N.N., Števerjan 1.000 lir. — Bog povni!

Za Marijanišče na Opčinah: N.N., Bukovje 1.000; Slovenka iz Egipta 5.750 M.M. iz Mar. družbe (Trst) 5.000; L. Nabrežina 500; N.N., Bazovica 500 lir. Vsem dobrotnikom: Bog povni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpa trgovski L 20, osmrtnice L 30, več tiskov davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

KMEČKA BANKA - GORICA

GORICA, UL. MORELLI 14 - TEL. 22-06

BANKA POOBLASCENA OD BANCA D'ITALIA ZA ZUNANJO TRGOVINO

Vam nudi ugodne pogoje za trgovske posle in bančne usluge (tekoči računi, hranilne vloge, posojila, inkaso — in skonto menic, posli z inozemstvom, itd.)